

Láska na slepo

Na internetu *se milují*, ve skutečném životě *se nesnášejí*

LAUREN
LAYNEOVÁ

Když Gracie po zesnulém otci zdědí obchod se šampaňským na Manhattanu, je rozhodnutá jej převzít a vzdorovat korporaci vedené arogantním Sebastianem Andrewsem, který se od ní snaží prostor za každou cenu koupit. Jediný, komu se se současnými problémy svěřuje, je tajemný přítel z anonymní online seznamky.

Gracie však netuší, že muže, jehož kouzlu propadla, zná už ze skutečného světa...

„Lauren Layneová je královnou vtipného dialogu!“

– Rachel Van Dyken,
autorka bestsellerů *Pravidla touhy* a *Zničená*

„Slovo šarm je téměř synonymem pro Lauren Layneovou.“

– Hypable

Lauren Layneová

Láska naslepo

Lauren Layneová

Láska
naslepo

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

To Sir, with Love © 2021 by Lauren Layne
Published by Gallery Books, New York, USA
Translation © Věra Kotábová, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-622-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-621-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-237-0 (print)

Moje milá Lady:

Nejsem si jist, jak to říci zdvořile, tak to zkrátka jen řeknu. Nemáte v žádném slova smyslu pravdu. Nic jste si v životě neužila, pokud jste v tomhle městě za horkého letního dne neochutnala citronový sorbet. V porovnání s ním je zmrzlina poněkud přízemní. Myslel jsem si, že Vás znám líp.

S lehkým přezíráním

Váš

Sir

Mému Sirovi, se stejným přezíráním,
jen méně útlocitným:

Stojím si za svým názorem, že sorbet je všude na světě stejný jako ostatní mražené pochoutky toho druhu. Před Vaším citronovým sorbetem dám pokaždé přednost italské pistáciové zmrzlíně.

Vaše

Lady

Jedna

„Co se děje? A proč ten úsměv?“

Odložím mobil zpátky do kabelky a soustředím se na dítě, které chovám na klíně. Rukou ho ochranitelsky objímám přes teplé břicho. Utírám mu z kouzelné pusinky slinu. „Když ho vidím, jak se usmívá, mám chuť ho ukrást. I s jeho fešáckým tatínkem.“

Mou nejlepší kamarádku ta výhružka, že hodlám ukrást její dítě i manžela, nijak nevyvede z míry. „To se ti nikdy nepovede. Felix mě ujišťuje, že je vysazený na židovky. A taky má rád velká prsa.“

„Můžu konvertovat.“ Zavrkám na dítě. „A můžu si pořídit umělá prsa.“

„V tom případě doufám, že budou dávat mléko. Protože tady Matteo je ještě kojenný.“

„Ty už máš taky rád prsa, co?“ ptám se chlapečka a podávám mu prst, který hned obejme svými drobnými prstíky a cloumá jím, přičemž se na mě zeširoka usmívá.

„Už snad dlouho ne,“ říká Rachel. „Pokouším se ho odstavit, ale po umělém mléku ho chudáčka trápí plynatost.“

„Tak ty máš po sunaru prdíky?“ Vzhlednu. „Fakticky?“

„Namouduši,“ řekne pochmurně Rachel. „Vážně, to se stává. Škoda, že dítě nemůžeš vrátit nebo vyměnit.“

„To nebude zapotřebí. Nezapomeň, že ho chci ukrást.“

„Nepokoušej se odvést moji pozornost. Vraťme se k tomu tvému úsměvu, když ses dívala do mobilu. Vypadala jsi úplně jako princezna z disneyovek. Znáš tě už přes dvacet let, takže ten úsměv *poznám*. Jsi ve své popelkovské náladě.“

„Nemám žádnou popelkovskou náladu.“

„Ale máš,“ trvá na svém Rachel. „Právě jsem viděla, jak drobíš půlku svého sendviče holubům. A ještě je oslovuješ jmény.“

„Když se nekamarádíš s holuby v Central Parku, tak nejsi správná Newyorčanka.“

„A dokonce jsi jim zpívala.“

„Jen jsem si pobrukovala. To je drobný, ale zásadní rozdíl.“

„Aha, a jakou písničku sis *pobrukovala*?“

Stisknu rty a zdržím se odpovědi. Pobrukovala jsem „It Had to Be You“ od Franka Sinatry. Holubům. Když zrovna nemám popelkovskou náladu, mám za to, že holubi jsou něco jako létající krysy.

Něco se se mnou děje a obě to víme.

Rachel pomalu zavrtí hlavou. „Gracie Madeleine Cooperová, jsi *zamilovaná* a neřekla jsi mi to.“

Odfrknu si. „To je hodně nadsazené, když vezmeš v úvahu, že na druhém rande jsem nebyla už skoro půl roku a těch prvních jsem absolvovala až moc.“

Nastavila ruku. „Podej mi svůj mobil.“

„Cože?“

„Ten zasněný úsměv se ti objevuje na tváři pokaždé, když si kontroluješ telefon.“ Natáhne se přese mě a sebejistě popadne moji kabelku, k čemuž ji opravňuje naše více než dvacetileté kamarádství. „Podívám se.“

„Cože? Ne! Tady máš,“ říkám a snažím se jí podat Mattea. „Uděláme výměnu. Tvoje dítě za mé soukromí.“

Klesne jí čelist. „Nikdy jsi nestála o nějaké soukromí! Ty máš tajemství!“

„Nemám žádné tajemství.“

Ale mám. Mám velké tajemství a je sladké a jsem trochu v rozpacích, když si to připustím, protože se s ním nechci svěřit ani tomu, kdo mi držel vlasy, když jsem jednou na Coney Islandu snědla moc modré cukrové vaty a pak jsem na záchodě zvracela.

Podaří se mi vnutit jí Mattea do náruče, ale Matteo se po mně sápe a začíná natahovat, čímž mi poskytuje chvílku úlevy od kamarádčina vyzvídání. Jako by mi četla myšlenky o vlasech, podá mi gumičku na vlasy. „Udělej mi ohon,“ poručí a otočí se ke mně zády.

Poslušně popadnu její husté vlasy a pokusím se ty nádherné kudrny zkrotit do gumičky. Vybavím si vzpomínku z dětství a musím se usmát. Je to můj první den ve třetí třídě v nové škole a mám na hlavě zacuchanou změť vlasů. Můj ovdovělý tatínek se snažil, ale vůbec netušil, jak má učesat osmiletou holčičku.

Rachel, premiantce a vůdčí osobnosti třetí třídy Jeffersonovy základní školy, stačil jeden pohled na můj zkormoucený obličej. Přišla ke mně a oznámila mi, že se potřebuje pocvičit ve vázání copů a já že budu její modelka.

Od té doby se vzájemně češeme.

„Ty máš tak krásné vlasy,“ prohodím, přičemž se snažím zastrčit neposlušnou kadeř do gumičky a prohlížím si svůj výtvar.

„Pokus odvést moji pozornost jinam zamítnut,“ řekla Rachel a otočila se ke mně.

„Ty si nedáš pokoj.“ Povzdechnu si a váhám. „Dobrá, ale jestli ti řeknu, co se děje, musíš mi slíbit, že mi nebudeš dávat žádné rady.“

Zatváří se jakoby ublíženě. „Kdyby ti na mně aspoň trochu záleželo, tak po mně nebudeš chtít, abych se vzdala své pravé podstaty.“

„Prima,“ nechám se obměkčit. „Ale až mě budeš komandovat, pokus se vzít v úvahu, že jednu starší sestru, která si pořád nechce uvědomit, že mi je třiatřicet, a ne deset, už mám.“

„Beru na vědomí. Tak k věci.“

Dám si načas. Opřu se o zeleně natřenou zahradní lavičku a vnímám radostnou energii Central Parku v polední čas pozdního léta.

Zhluboka vydechnu. „Jsem na jedné internetové seznamce.“

„Na Tinderu?“

„Ne.“

„Na Hingi?“

„Ne.“

„Na eHarmony?“

„Na holku, která je sedm let šťastně vdaná, jsi to vychrlila dost rychle,“ poznamenám. „Jmenuje se MysteryMate.“

Rachel se zamračí. „To se mi nějak nelíbí. Ten název se hodí tak leda pro Discovery Channel.“

„Souhlasím, to jméno není nic extra,“ připustím.

Podtitulek je ještě horší: *Láska naslepo*. A to, prosím, ještě není ta netrapnější část mého tajemství.

„A jak to funguje?“

Natáhnu se, utrhnu kousek jejího sendviče a hodím ho svým holubím kamarádům, Spencerovi a Katherine, podle Tracyho a Hepburnové.

„Víš přece, že na Tinderu se to všechno odvíjí od prvního dojmu z fotky, ne? Tak tohle je pokus o opak. Nejsou tam vůbec žádné fotky. Dokonce ani jména. Místo toho si vybereš nějakého avatara z komiksů, dáš si vymyšlené jméno a ta aplikace tě spáruje s potenciálními *druhy*.“

Schválně to slovo zdůrazním a zakřením se a Rachel protočí panenky. „OK, chápu. Takže je to postavené na tom, že ,krása je *uvnitř*. A co se stane, když vás to spáruje?“

Pokrčím rameny. „Píšete si. A když tě ten druhý zaujme, můžete se setkat naživo.“

„A co když je ten druhý ošklivý?“

Hodím po ní mírně káravý pohled, ona pokrčí rameny a hladí synka po zádech. „Ta otázka se nabízí. Duševní spřízněnost je sice hezká, ale fyzická přitažlivost je sexy.“

„Zatím žádný z těch chlápků, co jsem se s nimi chtěla setkat naživo, nebyl ošklivý.“

„Ale někdo z nich tě přece jen zaujal, co? Vlastně počkej, ne. Říkala jsi, že na druhou schůzku už nedošlo.“

„Nedošlo,“ potvrdila jsem trochu zkroušeně. „Všichni ti chlápci byli milí a vypadali docela příjemně. Ale nebyla mezi námi žádná chemie. Vůbec žádná.“

Rachel nakloní hlavu na stranu. „Tak proč se tváříš jako Popelka? Tak jsi vypadala vždycky, když ses do někoho zakoukala.“

Zhluboka se nadechnu. „Dobrá. Teď se dostáváme do fáze, kdy budeš mít tendenci oprášit svůj karatelský hlas.“

Rachel si odkašle a začne ladit hlas jako zpěvačka, která se chystá na vystoupení. „Dobrá, už jsem připravená. Tak to na mě vybal.“

„Na té aplikaci je jeden chlápek, se kterým si fakt ráda píšu. Ale... zatím jsme se nesetkali.“

„Hm.“ Stiskne pusy. „Zatím ještě nic neříkám. A proč se s ním tedy nesejdeš a nezjistíš, jestli to mezi vámi nezajiskří?“

Skousnu si ret. „Ve skutečnosti není k mání.“

„Tak co dělá na seznamce?“

„On se tam vlastně sám nepřihlásil. Byl na kamarádově rozlučce se svobodou a někdo z té party se opil a napadlo ho, že bude legrace, když mu seberou telefon a zřídí mu tam profil.“

„No dobrá, ale když už jste si začali psát –“

„Má přítelkyni,“ přeruším ji.

„Ale ale,“ řekne Rachel a vyvalí oči. „To je docela choulostivé. Počkej, takže ty máš vlastně milostný románek po internetu! S chlapíkem, co podvádí svoji holku!“

„To ne. Opravdu ne!“ Podívám se na ni. „A on nikoho nepodvádí. Když nás ta aplikace spárovala, tak jsem mu poslala esemesku a on mi hned vysvětlil, jak to celé vzniklo a že nehledá žádný vztah. Copak by mi hned řekl o tom, že je zadaný, kdyby stál o nějakou internetovou aférku?“

„To asi ne,“ připustí Rachel. „Ale proč si teda v tom případě pořád píšete?“

„Jsme jen přátelé,“ řeknu a pokrčím rameny. „Když odpověděl na moji esemesku, napsala jsem mu, že s tím nemám problém, on mi odpověděl, já jemu taky a někde mezitím jsme zjistili, že naše první lásky byly z filmu *Na plný pecky* –“

„Na to jsem úplně zapomněla! Byla jsi zblázněná do A.J.“

„To pořád jsem,“ přikývla jsem. „On zas miloval Corey. Oba bydlíme na Manhattanu, nemáme rádi ovesné vločky, oba jsme přišli o otce, kteří zemřeli na rakovinu plic, oba si dáváme na míchaná vejce hořčici –“

„No fuj.“

„Ale zjevně nemáme rádi stejnou zmrzlinu.“

„Už se zase usmíváš tím úsměvem,“ všimne si Rachel. „Zlatíčko, tuhle pohádku o tom, že jste jenom přátelé, neberu. Jsi do toho chlapíka zamilovaná.“

„V životě jsem ho neviděla!“

Rachel si skousne ret a přehodí si Mattea na druhé rameno. „Víš o tom Lily?“

„Že si občas posílám esemesky s kamarádem? Proč bych jí o tom měla říkat?“

Nedodala jsem, že jsem se o tom mohla zmínit, kdyby Lily před časem celý večer nevedla tirády o dokumentárním filmu, který zrovna zhlédla a který se týkal predátorů na internetu.

„A co Caleb?“

„To určitě,“ řekla jsem sarkasticky. „Ten zaručeně nestojí o nic jiného než o poslouchání historek o sestřině zamilovanosti.“

„A vida! Najednou je to zamilovanost.“

Sakra. Do té pasti jsem si nepochodovala sama.

„Říkala jsem ti, že se Caleb přestěhoval do New Hampshire?“ zeptám se v přiznaném pokusu změnit téma.

„Říkala, a já jsem pořád úplně nepochopila, co ho vedlo k tomu, že vyměnil loft s regulovaným nájemným v SoHu za stodolu v New Hampshire, ale přestaň se pořád pokoušet odvádět moji pozornost. Ví o tom vůbec někdo? Potřebuju se ujistit, že nejsem sama, kdo si myslí, že je to bláznivé.“

„Víš o tom Keva,“ zmíním kamarádku a sousedku, co bydlí nade mnou.

Rachel se trochu ušklíbne a já toho hned zalituju. Několikrát se s Kevou viděla a celkem spolu vycházejí, ale někdy mám pocit, že na naše přátelství trochu žárlí.

„Hej,“ řeknu jemně a dotknu se jejího předloktí. „Jsi pořád moje nejlepší kamarádka.“

„Já vím,“ řekne Rachel s povzdechem. „Jen mi to připomíná, že když bydlím v tom bláznivém Queensu, tak se s tebou nevidím tak často, abych byla v obraze, pokud jde o aktuality z tvého života.“

„Ale máš zahrádku,“ zdůraznila jsem.

„Spíš kus hlíny, ale co...“ Rachel se široce usměje. „Jo, mám zahrádku. Matka si myslí, že je to skandál. Přísahám, že chtěla, abych dneska přivezla děti na Manhattan zčásti proto, že si myslí, že nemají dost betonu.“

Amy a Sammy, další dvě Racheliny děti, jsou se svou babičkou v Morningside Heights, což je jediný důvod, proč si nestěžuju, že dneska neuvidím svou v podstatě neteř a synovce. Babička

maminčinu kamarádku vždycky trumfne, to je jisté, a třebaže si dávám pozor, abych to nezmínila, Racheliny obavy ohledně Astorie nejsou tak úplně od věci. Je to nejmíň hodinu vlakem, což znamená, že ani já nevidím její rodinu tak často, jak by se mi líbilo.

Rachel se na mě lišácky podívá. „Co myslíš, jak vypadá?“

Průměrná výška. Atletická vypracovaná postava. Delší hnědé vlasy, vřelé hnědé oči. Široký úsměv.

„Na to jsem nemyslela,“ řeknu ležérně.

„Haha. Ty jsi ale lhářka. A není v těch tvých představách náhodou muzikant ve znamení Střelce?“

„Páni, jsi dobrá,“ prohlásím.

„Já vím,“ opáčí a vypadá ukonejšená, že si zachovala status nejlepší kamarádky. „Zapomněla jsi, že jsme celou střední školu a většinu vysoké strávily tím, že jsme do posledního detailu fantazírovaly o budoucích manželích.“ Odmlčí se. „Páni, já jsem se ale vůbec netrefila.“

„Chceš říct, že tvůj sexy portorický manžel není blondatý surfař jménem Dustin? Přestaň.“

„Jó, Dusty. To mohlo být něco,“ řekne zasněně a pak se ke mně otočí. „Nebojíš se, že tomu tvému tajemnému příteli může být třeba sto? Že trpí na dnu a zánět dásní? Co když je jeho přítelkyně zároveň jeho pečovatelka a jediná činnost, na kterou se ten chlap zmůže, je sedací koupel?“

„To by mi nevadilo,“ řeknu upjatě. „Můžu se přece kamarádit i s někým, kdo je z jiné generace.“

Posílám neslyšnou úpěnlivou žádost Sirovi z New York City. *Prosím tě, snad ještě nepotřebuješ sedací koupel.*

Rachel si strčí do pusy poslední kus sendviče a s povzdechem zmačká papírový sáček do kuličky. „Měla bych tě varovat před lovením chlapů, ale upřímně, tohle je záviděníhodné, tedy za předpokladu, že se nechystáš udělat něco stupidního. Třeba

že budeš souhlasit s tím, že se s ním setkáš někde v zastrčené uličce.“

Vyvalím na ni oči. „Počkej, myslíš, že bych neměla posílat své celoživotní úspory na jeho zahraniční konto a až se zeptá na můj prádelník, neměla bych mu dávat svoji adresu?“

„Nebud' tak vtipná. Na, nechceš si ho na chvíli vzít, abych si trochu vydechla?“

„Rozhodně,“ říkám, беру si miminko a políbím ho na hlavíčku. „Jak se ti podařilo utéct aspoň s tímhle jedním? Babička Becca se po něm určitě vrhla.“

„Zkusila to. Pro vnoučata by třeba umřela, ale nelibuje si v přebalování, takže jsem se tak nenápadně zmínila, že má průjem, abych ho uchránila pro tetu Gracie.“ Zavětrí nosem. „Ale teď mě ten žert doběhl. Myslím, že se ta lež právě potvrdila a budu s tím muset něco udělat.“

„Chceš ho přebalit u mě v krámě?“ zeptám se a začnu sbírat pozůstatky našeho oběda, zatímco si Rachel připíná Mattea do jakéhosi módně vyhlížejícího postroje. Na obchodu se šampaňským, který vlastním a provozuju, je nejlepším to, že je přímo naproti Central Parku.

Rachel se na mě omluvně podívá a já zavrtím hlavou, dřív než stačí něco říct. „Musíš se vrátit. To nevádí.“

„No jo. Propána. Už jsem stejná jako ostatní matky. Nevydržím bez těch capartů déle než dvě hodiny.“

„To jsou ty *správné* matky,“ ujistím ji, když míříme na západní stranu parku.

Rachel odhodí naše odpadky do koše a vezme mě pod paží, opatrně, aby nevyrušila Mattea. „Nemusíš chodit se mnou,“ řekne a koukne na hodinky. „Neotvíráš přesně v poledne?“

„Jsou tam Josh a May. A kromě toho potřebuju koupit kytky na pult a Carlos na rohu Sedmdesáté čtvrté a Broadwaye má vždycky čerstvé.“

„Krucí, ty manhattanské vozíky s kytkami mi scházejí. Skoro stejně, jako mi chybí May. Obejmi ji za mě, ano? Už jsem ji dlouho neviděla. A kdo je vlastně Josh?“

„Nejnovější posila. Nejvíc mi pomáhá s inventurou a skladem, ale čím víc obsluhuje, tím míň je stydlivý.“

„To jsem překvapená, že vůbec poznáš, když se někdo stydí. Už jsi potkala někoho, kdo tě okamžitě nezačal zbožňovat?“

„Blake Hansel v páté třídě.“

„Kdepak, ten tě taky zbožňoval, akorát to dával najevo tím, že tě tahal za cop,“ řekne Rachel, zatímco vycházíme z parku a noříme se do rušného provozu na chodníku na Central Park West. Opatrně se obejmeme, abychom nezmáčkly dítě mezi sebou. Narovnáme se a rozloučíme se s Matteem, přičemž vdechujeme sladkou vůni miminka smíchanou s – ano, už to cítím. „Na shledanou, broučku. Jsi si jistý, že se mnou nechceš utéct?“

„A ty mi piš častěji, mladá dámo,“ nařídí mi Rachel a ukáže na mě prstem, načež se otočí a začne se vzdalovat směrem k domu jejích rodičů na Morningside Heights.

Souhlasně zsalutuji a zamávám jí.

V ten moment, kdy spatřím její záda, už sahám po mobilu, abych se podívala, zda mi od něho nepřišla další zpráva.

No dobrá. Tak ano, možná jsem *trošičku* zamilovaná do muže, kterého jsem ještě ani neviděla.

Má milá Lady:

Říkáte pistáciovou zmrzlinu. Tu má ráda moje matka v oněch výjimečných případech, kdy si dovolí sníst něco, co má nějakou příchuť nebo je kalorické. Mě, želbohu, obvykle přidávané zelené barvivo irituje.

Váš oddaný milovník sorbetu

Sir

Sirovi, s uleknutím:

Vy jste mě právě přirovnal ke své matce? Nevím, jak to mám brát...

Lady

Má drahá Lady:

Už chápu. Beru zpět a ujišťuji Vás, že na Vás ani v nejmenším nemyslím jako na svoji matku.

S omluvou Váš

Sir